

Branddirecteurer, at disse Pantebreve skulde indsendes til Ministeriet; det var ikke nok, at Branddirecteurerne fik dem at see, og man kunde derhos ikke sige saa noie, til hvilken Tid de kunde komme tilbage. Det er en af de Ting, hvorom der har været forhandlet mellem Justitsministeriet og en privat Forening, men der kom omsider den Bessked fra Ministeriet, at det ikke skjønnede rettere, end at det vilde være tilstrækkeligt, at man foreviste Pantedocumentet med Paategning for Branddirecteuren, og at der dernæst gaves en Afkrift af Documentet, som medsendtes til Justitsministeriet. Det har været en meget vidtløstlig Sag at faae den rette Forstaaelse af § 12 i Forordningen af 1792 og at overvinde alle de utallige Hindringer, som have været lagte imod Udtrædelse af Landets almindelige Brandforsikring i Henhold til denne Paragraph. Der- som man nu vil vedtage den Bestemmelse, der findes her i Lovudkastet, antager jeg, at det er omtrent det Samme, som om man vilde forbyde Udtrædelse af Brandforsikringen, og det vilde da forekomme mig rigtigere, om man ganske aabent og ligefremt vedskendte sig, at man ikke vil taale nogen Concurrence her i Landet med denne Forening, uagtet dens Representation er saaledes, som den er. — Om Forlæbelse, jeg har taget fejl; jeg huffede ikke paa Andet, end at man ogsaa her vilde indføre nogen Sikkerhed for, at det blev en virkelig Representation, men det er jo ingenlunde Tilfældet; man giver aldeles ingen Garanti for, at der kommer en virkelig Representation tilstede, valgt af Interessenterne, og alligevel skal man tvinges til at være i Foreningen, uagtet det hedder, at det er en aldeles frivillig Sag, for det Første, om Nogen paa Landet vil have sin Bygning forsikret, og for det Andet, hvor han vil have den forsikret. — Jeg antager nu, at, naar man i 1860 her i Thinget med saa stort Fleertal har turdet vedtage en Bestemmelse som den, der er opført af mig som Endringsforslag under Nr. 2 a, maa man rimeligviis ogsaa nu, 10 Aar efter, kunne gjøre dette Boveskykke, da man ikke kan antage, at Folk her i Landet, og navnlig de, der have Penge at laane ud, skulde være gaaede tilbage i deres

Evne til at drage Omsorg for at sikkre deres Capitaler. Jeg troer i det Hele taget, at den overordentlige Omsorg, man har for Capitalisterne, er en Smule unødvendig. Jeg troer nok, at de selv skulde sikkre sig at faae deres Penge anbragte saaledes, saa de ere tjente dermed, og man kan derfor vist ganske rolig overlade denne Sag til de Vedkommende selv. Er der En, som prøver paa at gjøre et saadant Skridt uden Tilladelse fra vedkommende Creditors Side, naar denne forlanges, eller at gjøre det paa en saadan Maade, at Creditor ikke er betrygget, vil det Første, der skeer, naturligviis være, at den Vedkommende strax tager sine Forholdsregler for at sikkre sig sin Capital, og, forsaavidt den Bestemmelse, som her er foreslaaet, bliver vedtagen, vil der realiter ikke være nogen Fare for Mandens Capital, idet man nemlig ikke kan antage, at Regjeringen vil tillade, at offentlige Stiftelsers og Amyndiges Midler indsættes i Eiendomme, der ere forsikrede i Brandforsikringsforeninger, som ikke maatte yde tilhørlig Garanti for de Panthavere, der have Pant i de dert forsikrede Eiendomme. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere med denne Sag; da der er adskillige Punkter, som allerede ere blevne berørte i Formiddags, er det saameget mere unødvendigt.

L. C. Larsen: Jeg beklager meget, at det ærede Udvalg har stillet det Forslag, der findes under Nr. 2 om Bankhæftelsesobligationer, for det Første fordi det, hvis dette Forslag vedtages, aldeles ikke vil have den Virkning, som Udvalget har troet, at det skulde have, nemlig at Debitor efter en Bankhæftelsesobligation kan gaae ud af Landbyggningsbrandforsikringen uden Creditors Samtykke, hvormod Følgen ikke vil blive nogen anden end den, at det almindelige Udtryk „Pantecreditor“, som findes i Texten, og som vil blive staaende, ogsaa vil omfatte disse Creditorer; men dernæst forekommer det mig, at Motiveringens af Forslaget virkelig ikke paa nogen Maade kan tiltrædes. Det siges, at det kun er undtagelsesviis, at der hviler Bankhæftelse paa Landbygninger; men, selv om kun en eneste Undtagelse fandt Sted, burde man efter min Mening ikke